

Askı

– M. Kuvancı · 12 Aralık 2016

Evde, kitaplığımın köşesindeki duvara ceketimi, şapkamı asmak için 60 cm'lik bir askı yaptırmayı düşündüm. İşyerimin arka sokağındaki mobilyacıya gittim, internette bulduğum bir askı modelini gösterdim, yapıp yapamayacaklarını sordum.

“Kolay, dedi dükkana bakan bayan. Yaparız.”

Fiyatta anlaştık, yapıp getirip monte edecekler.

“Ne zaman getirirsiniz?”

“Bugün salı, perşembeye getiririz.”

“Buyurun, parasını da peşin vereyim o zaman.” deyip ödemesini yaptım, adresi verdim, çıktım. Perşembe akşam 19.30'da askı gelecek. Tasarladığım işi halletmenin huzuruyla döndüm işime.

Perşembe 19.30...

Perşembe 20.00...

Perşembe 21.00...

Perşembe 22.00...

Perşembe 22.30...

Perşembe 23.00...

Yok, artık bu saatten sonra gelmezler.

Cuma öğle arası uğradım mobilyacıya.

“Ne oldu bizim askı, gelmedi dün akşam?”

“Abi, kusura bakma, usta yetiştirememiş, bu akşam gelecek.”

Esnaf sözünde durur, ben de az buçuk esnafım. Verdiğim sözün her zaman arkasındayım. İnsanlık halî, usta yetiştirememiş olabilir, bu akşam gelecek nasıl olsa.

Cuma 19.30...

Cuma 20.00...

Cuma 21.30...

Cuma 21.45...

Cuma 22.00...

Cuma 22.15...

Cuma 22.30...

Cumartesi işlerim var, mobilyacıya uğrayamam şimdi. Pazar da evde dinleneceğim, pazartesi uğrar sorarım artık. Hem usta yine yetiştirememişse ona süre vereyim, pazartesi akşama mutlaka gelir.

Pazartesi.

“Ablacım, ne oldu bizim askı?”

“Abi, elimizde askı aparatı kalmamış, cuma sipariş verdik, bugün gelir, yarın teslim ederiz.”

Salı 19.30

Salı 19.45

Salı 20.00

Salı 20.10

Salı 20.15

Salı 20.30

Salı 20.40

Salı 20.45

Salı ...

Çarşamba 09.15, mobilyacı... Askının dün akşam geleceğini söyleyen bayan...

“Bak kardeşim, diyorum, sana bir hikaye anlatayım: Bir iş adamı artık yaşlandığını düşünüp tüm işini oğluna devretmeye karar vermiş. Çağırılmış oğlunu ve ‘Bak oğul, demiş, hayata başarılı olmanın iki şartı vardır. Birincisi verdiğin sözü mutlaka tutacaksın. Eğer bir müşterine bir söz vermişsen, zarar da etsen o sözün altında kalmayacaksın. İkincisi daha önemli, altın kural, buna dikkat et.’ demiş. Oğlu merakla ‘Nedir babacığım ikinci şart?’ diye sormuş. ‘Kimseye söz vermeyeceksin!’ Ben sizin yüz metre ilerinizde işyeri olan bir vatandaşım, otuz beş kişi çalıştırıyorum. Binlerce kişiyle iş yapıyorum ve bugüne kadar verdiğim hiçbir sözün altında kalmadım. Bu hikayeyi kendime düstur edindim. Esnafsınız, sizin de böyle bir düsturunuz olsun.”

“Abi kusura bakmayın, firmanın elinde askı aparatı kalmamış, en kısa zamanda temin edecekler ve getireceğiz.”

“Kardeşim, 60 santimlik iki tahtayı birbirine çıkıp üzerine üç tane askı aparatı takacaksınız, firmanızda yoksa ben size şuradaki nalburdan alayım, usta gelsin taksın.”

“Olmaz abi, yapamayız, kendi firmamızın ürününü kullanmak zorundayız.”

“İyi hadi, o kadar firmanıza bağlısınız madem, iki gün daha bekleyeyim sizi ama cuma akşamı istiyorum, başka mazeret olmasın lütfen.”

“Özür dileriz, cuma akşam mutlaka gelecek.”

Cuma 23.00

Askı...

Gelmez artık bu saatten sonra.

Pazartesi 13.30...

Yok, artık gitmeyeceğim. Onca sözden sonra utanır şimdi kızcağız. Sabredeyim, gitmeyeyim dükkana.

Belki bu akşam gelir.

Pazartesi 20.00

Pazartesi 22.30

Salı 22.00

Çarşamba 23.00

Perşembe 23.45

Yarın son ümidim, cuma mübarek gün, yarın gelecek bu askı...